

alene taktiske Momenter, som kom frem. Den højtærede Minister begyndte disse Forhandlinger med, for at bruge det Udtryk, der blev brugt i forrige Møde, at fri til Venstre. Der fik han blankt Afslag. Saa vendte han sig mod Højre, og vi var jo ikke helt saa knibske; men vort Forslag er nu faldet bort, og den højtærede Minister har saa i sin sidste Udtalelse igen friet til Venstre. Og Udtalelserne i deres Helhed havde desuden meget mere Karakter af, at det gjaldt om at arbejde en vis Stemning op, netop det, som man ogsaa frygter, naar man læser Lovforslaget, det, som har faaet sit Udtryk tidligere her i Dag, hvor man udtalte, at man mente, der i Befolkningen skulde gøres et stort Nummer ud af dette Lovforslag. Jeg tror, at den høje Regering ved dette Lovforslags Fremsættelse og under dets Behandling befinder sig i en vis Vanskelighed, som er begrundet i hele det Underlag, paa hvilket den høje Regering sidder; og jeg kommer derved til at mindes et Ord, som faldt for nogle Dage siden fra den højtærede Finansminister. Han var meget utilfreds med Højre, han sørgede over det, kan man gerne sige. Jeg havde det Udtryk, at Højres Ve og Vel laa den højtærede Finansminister meget stærkt paa Sinde, at dette, at Højre altid har sig forkert ad efter hans Mening, var ham en virkelig Sorg; og han samlede da sine Bebrejdelser imod Højre deri, at han sagde, at Højre kom altid for sent. Det var Ulykken med det Parti, det var meget for langsomt, det kom altid for sent. Jeg er i det heldige Tilfælde at kunne bringe den højtærede Finansminister nogen Trøst — jeg antager, at den højtærede Finansministers Mening deles af den høje Regering paa dette Punkt. Det ligger vistnok i, at Ministeren har set noget for absolut paa Spørgsmaalet. Han har stillet Idealet for et saadant Parti for højt og ment, at naar der overhovedet var noget fejl i et Partis Opfattelse og Taktik, var det helt galt. Men hvis man ser relativt paa det og ser paa, hvad Højre har ydet i Sammenligning med, hvad andre Partier har ydet, og f. Eks. sammenligner Højres Stilling med den Stilling, det radikale Parti har bragt sig selv i, saa forbedres straks Højres Chancer noget. Det radikale Parti har nemlig vist sig letbenet, som det efter sin Natur maa være — det ligger jo i, at det er et radikalt Parti; men ligesom et konservativt Parti naturligvis maa bevæge sig med en vis Langsomhed, uden at det derved behøver at være for langsomt, ligesaa lidt behøver et radikalt

Parti at vise sig alt for letbenet. Det radikale Parti har imidlertid været saa let paa Taa, at det er fløjet lige i Armene paa sin Modsætning, Socialisterne. Sagen er den, at disse to Grupper danner efter deres Idé den rene Modsætning. De Radikale maa hævde Individualismen, det private Initiativ, til det yderste, og Socialdemokraterne maa hævde Socialismen. Se derefter kommer det radikale Parti i den Stilling, at det kommer til at arbejde ligefrem imod sin egen Natur. Det gør vi ikke. Naar vi er langsomme og for langsomme, er det, fordi det ligger i det konservative Partis Natur at være langsomt, men det ligger ikke i Radikalismens Natur at fremsætte Lovforslag, som indeholder en vis Grad af Socialisme, men det er det, der er sket her, og det er det, som er sket gentagende, og som stadig maa ske, hvor det, som giver Regeringen Kraft, er, om jeg saa maa sige, Halen af den hele Organisme; det er ikke Hovedet, men det er Halen, og det er netop Socialisterne. Og nu kan naturligvis den høje Regering gaa ud fra, at naar Enden er god, er alting godt; men jeg hævder, at Begyndelse og Ende, Hoved og Hale staar her i en vis Modsætning til hinanden, den Modsætning, som har faaet Udtryk gennem dette Lovforslag, og som ogsaa er det, der ikke mindst gør en ængstelig for det.

Jensen-Sønderup: Det vilde ikke være rigtigt af mig at undlade at anerkende den urbane Tone og saglige Maade, som den højtærede Minister har benyttet nu ved Debattens Afslutning. Den højtærede Minister anerkendte Venstres Standpunkt og Argumentation i den Grad, at han næsten ordret citerede mine Udtalelser om Skatteudskrivningen, da han imødegik, hvad der blev sagt paa et Møde paa Børsen, idet han udtalte, at der her kun var Tale om et meget ringe Beløb — en Tillægsskat paa 6 Millioner om Aaret i to Aar — i Forhold til det store Skattebeløb af op imod 70 Mill. Kr. Det har jeg sagt flere Gange. Jeg forstaar ikke, at man vil lægge saa stor Vægt paa at faa et helt nyt Skattegrundlag, men jeg skal ikke paa ny optage Debatten derom med den højtærede Minister. Jeg vil, som sagt, udtale min Erkendelse af, at Ministeren nu finder, at han langt lettere kan komme overens med Venstre end med Højre. Ministeriet har mange Gange sagt os, at alt det gode, der er gjort, har Ministeriet gjort; det er sagt saa tidt, at det ikke rigtigt